

Bruselj, 1.12.2016
COM(2016) 757 final

2016/0370 (CNS)

Posodobitev DDV za čezmejno e-trgovanje med podjetji in potrošniki

Predlog

DIREKTIVA SVETA

o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi davka na dodano vrednost za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo

{SWD(2016) 379 final}

{SWD(2016) 382 final}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

• Razlogi za predlog in njegovi cilji

Evropska komisija je zavezana k zagotavljanju prostega pretoka blaga in storitev ter k zagotavljanju tega, da bodo „posamezniki in podjetja [...] lahko brez težav opravljali spletne dejavnosti pod pogoji poštene konkurence“. Kar zadeva sedanja pravila o DDV, je v sporočilu „Strategija za enotni digitalni trg za Evropo“¹ iz maja 2015 in sporočilu o akcijskem načrtu za DDV: „Vzpostavitev enotnega območja DDV v EU: čas za odločitev“² iz aprila 2016 velik poudarek na odpravljanju ovir za čezmejno e-trgovanje, ki izhajajo iz zahtevnih obveznosti v zvezi z DDV ter iz s sistemom neločljivo povezanega pomanjkanja nevtralnosti, ki škoduje podjetjem EU. S predlogi se bodo posodobila sedanja pravila o DDV, ki veljajo za dejavnosti e-trgovanja, pripomogli pa bodo tudi k temu, da bo DDV pripravljen za prihodnost.

Ukrepati je treba predvsem iz treh razlogov:

- Prvič, dosledno se kaže, da je zapletenost obveznosti DDV eden ključnih razlogov za to, da se podjetje noče začeti ukvarjati s čezmejnem e-trgovanjem, kar pomeni, da veliko podjetij nima dostopa do enotnega trga. Ocenjeno je bilo, da znašajo stroški izpolnjevanja obveznosti DDV povprečno 8 000 EUR letno za vsako državo članico, v katero podjetje dobavlja. To je precejšen strošek za podjetja, zlasti za MSP.
- Drugič, sedanji sistem ni nevtralen, saj so podjetja EU v očitno slabšem položaju v primerjavi s podjetji iz tretjih držav, ki lahko zakonito in ob visoki stopnji neizpolnjevanja obveznosti v EU dobavljajo, ne da bi plačevala DDV. Glede na to, da lahko stopnje DDV dosežajo tudi do 27 %, lahko prihaja do znatnega izkrivljanja v korist podjetij iz tretjih držav, če se DDV ne uporablja.
- Tretjič, zapletenost sedanjega sistema ter sedanja oprostitev za uvoz majhnih pošilk pomenita, da države članice izgubljajo dragocene davčne prihodke. Ocenjuje se, da izgube zaradi izpada DDV in neizpolnjevanja obveznosti v čezmejnem e-trgovanju trenutno znašajo kar 5 milijard EUR letno.

Pri pripravi tega predloga je Komisija v okviru agende za boljše pravno urejanje izvedla preverjanje ustreznosti obstoječega mini sistema „vse na enem mestu“ (v nadaljnjem besedilu: mini VEM), ki se uporablja za dobavo elektronskih storitev med podjetji in potrošniki („B2C“), ter sprememb pravil o kraju opravljanja storitev za take storitve iz leta 2015. Predlog to oceno ustrezno upošteva. Predlog bo zlasti odpravljal pomanjkljivosti in ovire, s katerimi se soočajo MSP in mikropodjetja. V količinskem smislu zaradi uvedbe čezmejnega praga znotraj EU v letu 2018 6 500 podjetjem ne bo več treba uporabljati sedanjega sistema mini VEM, kar pomeni, da bodo lahko ta podjetja prihranila 13 milijonov EUR stroškov. Uvedba poenostavljenih zahtev glede dokazov v letu 2018 bo koristila dodatnim 1 000 podjetjem. Prag, ki se bo ob razširitvi sistema mini VEM v letu 2021 uporabljal tudi za blago, bo koristil 430 000 podjetjem, ki bodo lahko prihranila do 860 milijonov EUR.

Pobuda se z vidika programa ustreznosti in uspešnosti predpisov nanaša tudi na glavne cilje nove pobude, ki je „zmanjšanje bremena pri čezmejnem e-trgovanju, ki izhaja iz različnih režimov DDV“. Kar zadeva rezultate, naj bi se s predlogom po pričakovanjih zmanjšali stroški izpolnjevanja obveznosti v zvezi z DDV za podjetja za 2,3 milijarde EUR letno od leta 2021, hkrati pa naj bi se prihodki iz DDV za države članice povečevali za 7 milijard EUR.

¹ COM(2015) 192 final.

² COM(2016) 148 final.

Poleg tega razširitev sistema mini VEM v letu 2021 upošteva tudi nekatere pomanjkljivosti, ki so bile ugotovljene na podlagi ocene pobude iz leta 2015 v okviru programa ustreznosti in uspešnosti predpisov, kot so potreba po pravilih matične države, kar zadeva zahteve glede izdajanja računov, usklajevanje revizij, komuniciranje z davčnimi zavezanci ter tudi prag za dobavitelje blaga in storitev.

- **Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike**

Splošni cilji predloga so nemoteno delovanje notranjega trga, konkurenčnost podjetij EU in potreba po zagotovitvi učinkovitega obdavčenja v digitalnem gospodarstvu. Predlog je skladen s prihodnjo uporabo načela namembnega kraja za DDV, kot je navedeno v nedavnem akcijskem načrtu za DDV, ki ga podpira Svet³.

Ta predlog je poleg akcijskega načrta za DDV ključna pobuda strategije za enotni digitalni trg⁴, strategije za enotni trg⁵ in akcijskega načrta za e-upravo⁶.

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

- **Pravna podlaga**

Predlog temelji na členu 113 Pogodbe o delovanju Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: PDEU). V tem členu je določeno, da Svet po posebnem zakonodajnem postopku ter po posvetovanju z Evropskim parlamentom in Ekonomsko-socialnim odborom soglasno sprejme določbe za harmonizacijo pravil držav članic na področju posrednega obdavčenja.

- **Subsidiarnost**

Predlog je skladen z načelom subsidiarnosti, saj glavne težave, ki so bile ugotovljene (izkrivljajoči učinki, visoki upravni stroški itd.), povzročajo pravila obstoječe direktive o DDV in z njo povezanih aktov. Glede na to, da je DDV davek, harmoniziran na ravni EU, države članice same ne morejo določati različnih pravil in zato vsaka pobuda za posodobitev sistema DDV za čezmejno e-trgovanje zahteva predlog Komisije za spremembo direktive o DDV. Jasno je, da bo predlog omogočal dodano vrednost v primerjavi s tem, kar je mogoče doseči na ravni držav članic, saj poenostavitev temelji na sistemu mini VEM, ki se uporablja v vseh državah članicah in na podlagi katerega lahko podjetja preprosto in učinkovito izračunajo davek, ki ga dolgujejo vsem državam članicam. Pristop, ki temelji na mehkem pravu, na primer prostovoljni uporabi sistema mini VEM s strani držav članic, ni izvedljiv, ker gre za izjemo od običajnih pravil, zaradi česar je potreben usklajen pristop, podprt z infrastrukturo IT.

- **Sorazmernost**

Predlog je skladen z načelom sorazmernosti, kar pomeni, da ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje ciljev Pogodb, zlasti nemotenega delovanja enotnega trga. Kakor za preizkus skladnosti z načelom subsidiarnosti, tudi tukaj velja, da države članice težav in njihovih vzrokov ne morejo rešiti brez predloga za spremembo direktive o DDV. Sorazmernost predloga sestavljajo številni pomembni vidiki. Prvič, z dvostopenjskim izvajanjem predloga se priznava, da se nekateri ukrepi, na primer prag in poenostavljene obveznosti, lahko uvedejo leta 2018, ne da bi bil potreben kakršen koli razvoj informacijske tehnologije. Vendar se pri roku začetka izvajanja, tj. letu 2021, za glavne elemente predloga priznava, da bodo države članice potrebovale ustrezno obdobje za zagotovitev, da se bodo

³ <http://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2016/05/25-conclusions-vat-action-plan/>.

⁴ COM(2015) 192 final.

⁵ COM(2015) 550 final.

⁶ COM(2016) 179 final.

lahko sistemi IT razvili in preizkusili. To omogoča tudi dodatna posvetovanja s podjetji. Drugič, sicer se priznava, da bodo carinske uprave soočene z izzivi, saj se bo zaradi odprave oprostitve plačila DDV za uvoz majhnih pošilk bistveno povečalo število paketov, pri katerih je DDV treba pobrati, vendar bodo to odtehtali poenostavitve, ponujena v okviru uvozne ureditve sistema mini VEM za vse pakete v vrednosti do 150 EUR, povečanje prihodkov iz DDV za države članice v višini 7 milijard EUR letno in zagotovitev enakih konkurenčnih pogojev za podjetja EU, ki so trenutno v slabšem položaju.

- **Izbira instrumenta**

Predlog zahteva spremembo štirih pravnih aktov. Glavne spremembe se bodo nanašale na Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost⁷ (v nadaljnjem besedilu: direktiva o DDV) in Uredbo (EU) št. 904/2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost⁸. Razmeroma majhne spremembe bodo vnesene v Direktivo 2009/132/ES o določitvi področja uporabe člena 143(b) in (c) Direktive 2006/112/ES glede oprostitve davka na dodano vrednost na končni uvoz določenega blaga⁹ in Uredbo (EU) št. 282/2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost¹⁰.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCEN UČINKA

- **Posvetovanja z zainteresiranimi stranmi**

Strategija posvetovanja je imela dva glavna cilja. Prvi je bil pomagati pri analizi izvajanja sprememb pravil o kraju opravljanja storitev iz leta 2015 in sistema mini VEM v okviru programa ustreznosti in uspešnosti predpisov, drugi pa pridobiti mnenja zainteresiranih strani o zavezi Komisije iz strategije za enotni digitalni trg glede posodobitve okvira DDV za čezmejno e-trgovanje.

Proces posvetovanja je zajemal štiri glavne vidike:

- (1) posvetovanja in delavnice za zainteresirane strani, ki jih je izvedla družba Deloitte v okviru študije o „možnostih za posodobitev čezmejnega e-trgovanja“ (februar 2015 – julij 2016);
- (2) seminar programa Fiscalis (september 2015 v Dublinu) z državami članicami in podjetji;
- (3) ciljno usmerjena posvetovanja s ključnimi zainteresiranimi stranmi;
- (4) odprto javno posvetovanje¹¹.

Osrednji cilj te ocene učinka je bil učinek različnih možnosti na MSP. Sprejeti so bili posebni ukrepi za razumevanje in reševanje izzivov, s katerimi se soočajo MSP, pridobljeni podatki pa so bili vključeni v to oceno tako v kvantitativnem kot v kvalitativnem smislu. Zato je bila spletna raziskava usmerjena posebej na mala in mikropodjetja ter njihove predstavnike

⁷ UL L 347, 11.12.2006, str. 1.

⁸ UL L 268, 12.10.2010, str. 1.

⁹ UL L 292, 10.11.2009, str. 5.

¹⁰ UL L 77, 23.3.2011, str. 1.

¹¹

http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/consultations/tax/2015_vat_cross_border_ecommerce_en.htm

Komisija je prejela približno 370 prispevkov. Vsi javni prispevki so na voljo na spletni strani GD TAXUD: http://ec.europa.eu/taxation_customs/resources/documents/common/consultations/tax/public-consultation-results_en.xlsx.

skupine, poleg tega pa je Komisija zagotovila, da so bila MSP zastopana na konferenci zainteresiranih strani.

Nadaljnje podrobnosti so na voljo v Prilogi 2 k oceni učinka, ki nosi naslov „Zbirno poročilo o posvetovanju z zainteresiranimi stranmi“.

Pomisleki, ki so jih podjetja in poslovna združenja, vključno z malimi in srednjimi podjetji, izrazila med procesom posvetovanja, so večinoma povezani s pravili o kraju opravljanja storitev iz leta 2015 in uporabo sistema mini VEM za zadevne storitve (potreba po uvedbi praga, uporaba pravil matične države za nekatere posebne obveznosti DDV, kot sta izdajanje računov in vodenje evidenc, usklajevanje revizij itd.) ter so bili v glavnem upoštevani v tem predlogu.

- **Zbiranje in uporaba strokovnih mnenj**

Komisija je uporabila analizo, ki jo je družba Deloitte opravila za študijo „Vidiki DDV v čezmejnem e-trgovanju – možnosti za posodobitev“ (februar 2015 – julij 2016), sklop 1, sklop 2 in sklop 3. Študija je objavljena na spletišču Komisije na naslednjem spletnem mestu: http://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation/vat/key_documents/reports_published/index_en.htm.

Študija je imela trojni cilj. Prvi cilj je bil pripraviti ekonomsko analizo vidikov DDV v e-trgovanju v okviru sedanjih pravil o DDV (sklop 1). Drugi cilj je bil oceniti učinek obravnavanih možnosti za posodobitev vidikov DDV v čezmejnem e-trgovanju (sklop 2). Tretji cilj je bil oceniti izvajanje sprememb pravil o kraju opravljanja storitev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve (v nadaljnjem besedilu: elektronske storitve) ter z njimi povezan sistem mini VEM, ki so začeli veljati januarja 2015 (sklop 3).

Poleg tega sta bili organizirani dve srečanju s strokovnjaki. Septembra 2015 je bil na Irskem organiziran seminar programa Fiscalis 2020, na katerem so sodelovali tako strokovnjaki s področja DDV iz držav članic kot tudi podjetja. Glavni namen seminarja je bil proučiti pravila o kraju opravljanja storitev in sistem mini VEM iz leta 2015 ter možnosti za posodobitev DDV za čezmejno e-trgovanje, ki so bile vključene v začetno oceno učinka za ta predlog. Druga delavnica programov Fiscalis 2020 in Carina 2020 je bila organizirana aprila 2016 na Švedskem, na njej pa so sodelovali davčni in carinski strokovnjaki držav članic, ki so tam obravnavali vidike uvoza iz predloga (odprava oprostitve plačila DDV za uvoz majhnih pošiljk in razširitev sistema mini VEM na uvoz majhnih pošiljk do 150 EUR).

Obe srečanju sta se končali z dobrim rezultatom in priporočila, prejeta na teh srečanjih, so bila nadalje obravnavana v tem predlogu.

- **Ocena učinka**

Oceno učinka za ta predlog je obravnaval Odbor za regulativni nadzor 22. junija 2016. Odbor je podal pozitivno mnenje o predlogu z nekaj priporočili, ki so bila upoštevana. Mnenje Odbora in priporočila so vključena v Prilogo 1 k delovnemu dokumentu služb Komisije za oceno učinka, ki je priložen k temu predlogu. Povzetek je na voljo na naslednjem spletnem mestu: https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/digital-single-market-modernising-vat-cross-border-ecommerce_en.

- **Ustreznost in poenostavitev ureditve**

Ta predlog je vključen v program ustreznosti in uspešnosti predpisov, zato se je s tega vidika izvedla ocena izvajanja sprememb pravil o kraju opravljanja storitev za elektronske storitve iz

leta 2015 ter sistema mini VEM za te storitve. Ta ocena kaže, da so podjetja s sistemom mini VEM prihranila 500 milijonov EUR v primerjavi z alternativno možnostjo, tj. neposredno registracijo in plačilom, in sicer to za posamezno podjetje povprečno pomeni 41 000 EUR. To predstavlja 95-odstotno zmanjšanje stroškov v primerjavi z alternativno možnostjo neposredne registracije.

Ocena sistema mini VEM je bila zelo koristna tudi pri zagotavljanju, da nova pobuda priznava pozitivne strani in obravnava vse pomanjkljivosti sprememb iz leta 2015. Ta predlog na primer vključuje uvedbo čezmejnega praga v letu 2018, ki se bo uporabljal za storitve, zajete s spremembami iz leta 2015, ter omilitev zahteve po dveh dokazih za izvajalce elektronskih storitev, ki imajo manj kot 100 000 EUR prometa (t. i. „mehki pristanek“).

4. PRORAČUNSKÉ POSLEDICE

S tem predlogom naj bi se prihodki iz DDV za države članice do leta 2021 povečevali za 7 milijard EUR letno. Ocenjuje se, da bo predlog zmanjšal upravno breme za podjetja za 2,3 milijarde EUR letno.

Stroškovne posledice za države članice bi morale biti omejene, saj razširitev sistema mini VEM temelji na razvoju obstoječega sistema IT.

5. DRUGI ELEMENTI

• Načrti za izvedbo ter ureditev spremljanja, ocenjevanja in poročanja

Izvajanje bo nadzoroval Stalni odbor za upravno sodelovanje. Stalni odbor za upravno sodelovanje bo, kakor pri spremembah iz leta 2015, podpiral Stalni odbor za informacijsko tehnologijo.

• Pregled glavnih določb v predlogu

Glavne določbe predloga so:

- (1) razširitev obstoječega sistema mini VEM na prodajo materialnega blaga in storitev, ki niso elektronske storitve, na daljavo znotraj Skupnosti ter na prodajo blaga na daljavo iz tretjih držav;
- (2) uvedba poenostavljenih ureditev za globalno prijavo in plačilo uvoznega DDV za uvoznike blaga, ki je namenjeno končnemu potrošniku, kadar DDV ni bil plačan prek sistema mini VEM;
- (3) odprava obstoječih pragov za prodajo na daljavo znotraj Skupnosti, ki povzročajo izkrivljanja na enotnem trgu;
- (4) odprava obstoječe oprostitve plačila DDV za uvoz majhnih pošiljk dobaviteljev iz tretjih držav, zaradi katere so prodajalci EU v slabšem položaju;
- (5) uvedba skupnega ukrepa za poenostavitev na ravni Skupnosti, vključno s pragom za DDV za prodajo blaga in elektronskih storitev na daljavo znotraj Skupnosti za pomoč malim zagonskim podjetjem na področju e-trgovanja, ter poenostavljenih pravil za identifikacijo strank;
- (6) omogočenje prodajalcem EU, da uporabljajo pravila matične države na področjih, kot sta izdajanje računov in vodenje evidenc ter
- (7) boljše usklajevanje med državami članicami pri revizijah čezmejnih podjetij, ki uporabljajo sistem DDV, da se zagotovijo visoke stopnje izpolnjevanja obveznosti.

- **Natančnejša pojasnitev posameznih določb predloga**

Člen 1 – spremembe direktive o DDV – določbe z učinkom od 1. januarja 2018

Točka 1 člena 1 vsebuje pojasnilo člena 28 direktive o DDV, v katerem so upoštevane razprave iz odbora za DDV. K določbi se dodajo besede „vključno s primeri, ko se v ta namen uporabi telekomunikacijsko omrežje, vmesnik ali portal“, da se pojasni, da se ta člen uporablja tudi, kadar se elektronska storitev zagotovi prek posrednika ali tretje osebe, ki deluje v svojem imenu, vendar za račun druge osebe, ki za dobavo uporablja elektronski vmesnik.

Točke 2 do 7 člena 1 vsebujejo več izboljšav sedanjih posebnih ureditev za obdavčitev elektronskih storitev, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža, za osebe, ki niso davčni zavezanci, iz poglavja 6 naslova XII direktive o DDV. Te izboljšave, ki ne zahtevajo sprememb sistema elektronske registracije in plačil (mini VEM), ki podjetjem, ki opravljajo takšne storitve, omogoča, da se registrirajo ter prijavijo in plačajo DDV v eni sami državi članici za vse dobave pridobiteljem s sedežem v Skupnosti (v nadaljnjem besedilu: mini sistem „vse na enem mestu“ ali mini VEM), in ki so posledica ocene sistema mini VEM, vključno s trgovinskim posvetovanjem, so naslednje:

- (1) Točka 2: členu 58 direktive o DDV se dodajo odstavki 2 do 5, da se uvede prag v višini 10 000 EUR, pod katerim kraj opravljanja storitev, ki je lahko zajet v posebni ureditvi znotraj Skupnosti za elektronske storitve, ostane v državi članici dobavitelja. Vendar bi moralo biti to za davčne zavezance neobvezno, da bi se jim omogočilo, da bi lahko v vsakem primeru uporabljali sistem mini VEM, npr. če bi bil v koledarskem letu njihov promet izjemoma pod pragom.
- (2) Točka 3: Člen 219a direktive o DDV se spremeni, da se določi, da se uporabljajo pravila za izdajanje računov države članice identifikacije. Tako bi morali dobavitelji spoštovati pravila za izdajanje računov ene same države članice, in ne, kot to velja danes, vsake namembne države članice, v katero se opravi dobava.
- (3) Točki 4 in 5: davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Skupnosti, ampak imajo registracijo za DDV v državi članici (npr. ker v navedeni državi članici opravljajo občasne transakcije, ki so predmet DDV), ne morejo uporabljati niti posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v Skupnosti (v nadaljnjem besedilu: neunijska ureditev), niti posebne ureditve za davčne zavezance s sedežem v Skupnosti (v nadaljnjem besedilu: unijska ureditev). Zato trenutno ne morejo imeti koristi od poenostavitve, ki jih ponuja sistem mini VEM, in se morajo za DDV registrirati v vsaki državi članici, v katero dobavljajo elektronske storitve. Da bi se takšnim davčnim zavezancem omogočilo, da uporabijo neunijsko ureditev, se s tem predlogom črta besedilo „in se tudi drugače ni dolžan identificirati za namene DDV“ v opredelitvi „davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti“ iz člena 358a direktive o DDV in ustrezno prilagodi člen 361(1)(e) direktive o DDV.
- (4) Točki 6 in 7: Člena 369(2) in 369k(2) direktive o DDV se spremenita tako, da določata, da je namesto sedanjega obdobja 10 let, ki v veliki meri presega zahteve v zvezi z vodenjem evidenc večine držav članic, obdobje za vodenje evidenc v neunijski oziroma unijski ureditvi obdobje, ki ga določi država članica identifikacije davčnega zavezanca.

Člen 2 – spremembe direktive o DDV – določbe z učinkom od 1. januarja 2021 – razširitev sistema mini VEM

Ta člen vsebuje določbe, ki so potrebne za razširitev uporabe sedanjih posebnih ureditev za obdavčitev „elektronskih storitev“ iz poglavja 6 naslova XII direktive o DDV na druge

storitve, pa tudi na prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti ter prodajo blaga, ki izvira zunaj Skupnosti, na daljavo. Zato se lahko opredelitev elektronskih storitev iz člena 358 direktive o DDV odstrani, dodati pa je treba opredelitev prodaje na daljavo (točka 11). Ta člen prav tako vsebuje številne dodatne izboljšave sedanjih posebnih ureditev. Predlagani datum začetka uporabe je 1. januar 2021, saj je treba za te spremembe določiti tudi podrobne izvedbene določbe in izvesti prilagoditve sistema IT za registracijo ter prijavo in plačilo DDV (mini VEM).

1. *Posebna ureditev za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v Skupnosti in ki opravljajo storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci v Skupnosti (neunijska ureditev)*

Predlog razširja posebno ureditev za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in ki opravljajo elektronske storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci v Skupnosti (oddelek 2 poglavja 6 naslova XII direktive o DDV), na druge storitve. Zaradi tega so potrebne naslednje spremembe direktive o DDV:

- V člen 358a je treba dodati opredelitev „države članice potrošnje“, ki določa, da je to država članica, v kateri naj bi se v skladu s poglavjem 3 naslova V direktive o DDV opravile storitve (točka 13).
- V naslovu oddelka 2 (točka 12) ter členih 359, 363, 364 in 365 direktive o DDV (točke 14, 16 in 17) je treba sklicevanje na „telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve“ nadomestiti s sklicevanjem na „storitve“.

Poleg tega se predlagata dve nadaljnji izboljšavi te ureditve, ki izhajata iz ocene sistema mini VEM (točka 17):

- predlaga se sprememba člena 364 direktive o DDV, s katero se rok za predložitev obračuna DDV podaljša z 20 na 30 dni po poteku davčnega obdobja;
- predlaga se sprememba člena 365 direktive o DDV (točke 14, 16 in 17), s katero se določi, da se lahko popravki prejšnjih obračunov DDV izvedejo s predložitvijo naslednjega obračuna in ne v obračunih davčnih obdobj, na katera se popravki nanašajo.

2. *Posebna ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti in storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem v Skupnosti, vendar ne v državi članici potrošnje (unijska ureditev)*

Predlog razširja posebno ureditev za elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem v Skupnosti, vendar ne v državi članici potrošnje (oddelek 3 poglavja 6 naslova XII direktive o DDV) na druge storitve, ki jih opravljajo osebe, ki niso davčni zavezanci, ter na prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti. Zaradi tega so potrebne naslednje spremembe direktive o DDV:

- V člen 369a direktive o DDV (točka 20(a)) je treba dodati opredelitev „prodaje blaga na daljavo znotraj Skupnosti“. Pojem se opredeli s sklicevanjem na člen 33(1) direktive o DDV. Ta predlog pojasnjuje tudi člen 33(1) v skladu s smernicami odbora za DDV. Ker bodo imeli dobavitelji, ki prodajajo blago na daljavo znotraj Skupnosti, možnost, da uporabijo sistem mini VEM ter prijavijo in plačajo DDV na vso njihovo prodajo na daljavo v eni sami državi članici, ta predlog poleg tega odpravlja tudi trenutne pragove, določene v členu 34 direktive o DDV, pod katerimi je prodaja na daljavo še vedno predmet DDV v državi članici, v kateri se prevoz ali odpošiljanje začne (točki 3 in 4). Ti pragovi se nadomestijo s pragom 10 000 EUR za mikropodjetja, pod katerim kraj opravljanja storitev, zajetih v tej posebni ureditvi, ostane država članica, v kateri ima dobavitelj sedež (točki 5 in 6). V skladu s točko 2

člena 1 tega predloga bi se moral od 1. januarja 2018 ta prag uporabljati samo za opravljanje elektronskih storitev. Od leta 2021 bi moral ta prag postati splošni prag, ki se bo uporabljal za elektronske storitve in prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti. Zato bi ga bilo treba odstraniti iz člena 58 ter ga vstaviti v novo poglavje 3a (nov člen 59c) v naslovu V direktive o DDV. Nazadnje bi bilo treba odpraviti obveznost izdaje računa za prodajo na daljavo znotraj Skupnosti iz točke (2) člena 220(1), kadar se uporabi ta posebna ureditev (točka 9), saj je ta obveznost povezana s sedanjo ureditvijo prodaje na daljavo znotraj Skupnosti, ki zahteva spremljanje nacionalnih pragov.

- V člen 369a direktive o DDV (točka 20(b)) je treba dodati opredelitev „države članice potrošnje“. To je država članica, v kateri se v skladu s poglavjem 3 naslova V direktive o DDV šteje, da so bile opravljene storitve, ali, v primeru prodaje na daljavo, država članica, v kateri se konča odpošiljanje ali prevoz blaga pridobitelju.
- Zaradi razširitve področja uporabe tega oddelka (točke 19, 21 in od 23 do 28) je treba spremeniti naslov oddelka 3 ter člene 369b, 369c, 369e, 369f, 369h in 369i, 369j in 369k direktive o DDV. Zlasti se sklicevanja na besedilo „davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje“ nadomestijo z besedilom „davčni zavezanec, ki uporablja to ureditev“, saj se zahteva, da davčni zavezanec ne sme imeti sedeža v državi članici potrošnje, ne uporablja za prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti.
- Razširiti je treba vsebino obračuna DDV v členu 369g(1) direktive o DDV in vključiti tudi podatke v zvezi s prodajo blaga na daljavo (točka 24). Davčni zavezanci, ki opravljajo storitve in dobavljajo blago na daljavo v okviru te posebne ureditve bi morali imeti možnost, da opravljene storitve in dobavljeno blago prijavijo v istem obračunu DDV. Novi člen 369g(2) direktive o DDV določa, da kadar en sam davčni zavezanec dobavi blago iz različnih držav članic v okviru te posebne ureditve, obračun DDV vsebuje razčlenitev te dobave po državah članicah potrošnje za vsako državo članico odpreme. Ta določba je podobna obstoječi določbi za elektronske storitve iz drugega odstavka sedanjega člena 369g direktive o DDV, ki zdaj postane odstavek 3 člena 369g.

Poleg tega predlog enako kot pri neunijski ureditvi podaljšuje rok za predložitev obračuna DDV z 20 na 30 dni po poteku davčnega obdobja iz člena 369f direktive o DDV ter v členu 369g(4) direktive o DDV določa, da se lahko popravki prejšnjih obračunov DDV izvedejo s predložitvijo naslednjega obračuna in ne v obračunih davčnih obdobj, na katera se popravki nanašajo (točka 24).

Nazadnje predlog vsebuje pojasnilo člena 14(2)(c) direktive o DDV (točka 1), ki je podobno pojasnilu člena 28 direktive o DDV (točka 1 člena 1), ter pojasnjuje, da se ta člen uporablja tudi, kadar se spletna prodaja blaga opravi prek posrednika ali tretje osebe, ki deluje v svojem imenu, vendar za račun druge osebe, ki za dobavo uporablja elektronski vmesnik (npr. elektronska platforma).

3. *Posebna ureditev za prodajo blaga na daljavo, uvoženega iz tretjih držav ali s tretjih ozemelj, z notranjo vrednostjo največ 150 EUR (uvozna ureditev)*

V poglavje 6 naslova XII direktive o DDV se doda nov oddelek 4, s katerim se ustvari posebna ureditev za prodajo blaga na daljavo, uvoženega iz tretjih držav ali s tretjih ozemelj (točka 29). Ta oddelek ima enako strukturo in temelji na istih načelih kot posebni ureditvi iz oddelkov 2 in 3 poglavja 6.

Člen 369l določa opredelitve pojmov, ki se uporabljajo za ta oddelek. Opredelitev pojma „prodaja blaga na daljavo, uvoženega iz tretjih držav“ določa področje uporabe te posebne

ureditve, ki zajema prodajo blaga v pošiljkah z notranjo vrednostjo¹² največ 150 EUR, katerega kraj dobave ureja člen 33(2) direktive o DDV. Ta trenutno določa, da se, kadar se blago, ki se „prodaja na daljavo“, uvozi v državo članico, ki ni država članica, v kateri se prevoz pridobitelju konča, za dobavo blaga šteje, da je bila opravljena v slednji državi članici. Da se omogoči uporaba posebne ureditve tudi v primerih, ko gre pri državi članici, v kateri se nahaja pridobitelj, in državi članici uvoza za isto državo, se v členu 33(2) doda drugi pododstavek, s katerim se ustvarja obdavčljivi dogodek v navedeni državi članici, v kateri se posebna ureditev uporablja (točka 2(b)). Treba je opredeliti pojem „posrednik“, saj bi morali imeti prodajalci, ki nimajo sedeža v Skupnosti, možnost, da imenujejo osebo s sedežem v Skupnosti, da izpolni njihove obveznosti DDV v okviru te posebne ureditve v njihovem imenu in za njihov račun. Katera država članica je lahko „država članica identifikacije“, je odvisno od tega, ali ima prodajalec sedež ali stalno poslovno enoto v Skupnosti ali ne, in od tega, ali je prodajalec imenoval posrednika ali ne. Nazadnje je treba omeniti, da se „država članica potrošnje“ nanaša na državo članico, v kateri se prevoz pridobitelju konča.

Člen 369m določa, kdo izpolnjuje pogoje za uporabo te posebne ureditve. Predlog določa, da bi moral prodajalec, ki nima sedeža v Skupnosti, imenovati posrednika, razen če mu država članica identifikacije da ustrezno dovoljenje ali če ima sedež v državi, s katero je EU sklenila sporazum o medsebojni pomoči. Seznam zadevnih držav bi bilo treba pripraviti naknadno v izvedbeni uredbi Komisije.

Člen 369n določa, da obveznost obračuna DDV nastane v trenutku, ko je bilo plačilo sprejeto. Ta določba je potrebna, da se opredeli, katero dobavo bi bilo treba vključiti v redni obračun DDV.

Členi 369o do 369x ponovno navajajo določbe drugih dveh posebnih ureditev v zvezi z identifikacijo, obračunom DDV, plačili DDV in vodenjem evidenc. Opozoriti je treba, da člen 369s vsebuje posebno določbo uvozne ureditve, ki določa, da države članice ne bi smele nalagati nobenih dodatnih obveznosti prijave poleg rednega obračuna DDV.

Kadar se DDV prijavi v okviru te posebne ureditve, ga ob uvozu blaga ni treba več plačati. Zato je treba za takšen uvoz določiti oprostitev. Ta oprostitev se vstavi v člen 143(1) direktive o DDV. Da se carinskim organom omogoči, da te pošiljke ob uvozu identificirajo, bi bilo treba carinskim organom predložiti veljavno identifikacijsko številko za DDV, ki dokazuje, da je DDV prijavljen v okviru posebne ureditve, in sicer najpozneje ob vložitvi uvozne deklaracije (točka 7).

Čeprav je ta ureditev v prvi vrsti namenjena prodaji na daljavo končnim potrošnikom, ni mogoče izključiti, da davčni zavezanci blaga ne bi kupovali prek spleta za poslovne namene zunaj Skupnosti od prodajalca, ki uporablja to posebno ureditev. Da se tem davčnim zavezancem omogoči uveljavljanje pravice do odbitka DDV, plačanega za takšne nakupe, se členu 178 doda nova točka (g), ki določa pogoje za uveljavljanje pravice do odbitka (točka 8).

4. *Posebna ureditev za prijavo in plačilo uvoznega DDV za prodajo blaga na daljavo iz tretjih držav ali s tretjih ozemelj, kadar se uvozna ureditev ne uporablja*

Za blago v pošiljkah z vrednostjo v višini, za katero DDV ni obračunan prek uvozne ureditve iz oddelka 3 zgoraj, se uvedejo ukrepi za poenostavitev (točka 30). Pri takšnem uvozu bi morale države članice osebi, ki predloži blago carinskim organom v Skupnosti (običajno izvajalcem poštnih storitev ali izvajalcem storitev hitre pošte), omogočiti, da prijavi in plača uvozni DDV za te pošiljke v elektronski obliki na podlagi mesečne prijave za račun osebe, kateri je blago namenjeno. Da se prijava še dodatno poenostavi, bi se morala za to blago sistematično uporabljati splošna stopnja DDV, razen če oseba, ki ji je blago namenjeno,

¹² Notranja vrednost vključuje samo vrednost blaga brez zavarovanja in prevoznine.

izrecno zahteva uporabo nižje stopnje. Vendar bi bila v tem primeru potrebna običajna carinska deklaracija.

Člen 3 – sprememba Direktive 2009/132/ES

Naslov IV (člena 23 in 24) Direktive 2009/132/ES določa oprostitev za uvoženo blago zanemarljive vrednosti, ki ne presega skupne vrednosti 10 EUR do 22 EUR (znesek, ki ga določi vsaka država članica). Ker bo uporaba posebne ureditve (in s tem sistema mini VEM) omogočala, da se prijavi in plača DDV na uvoženo blago, naročeno prek spleta, kar bo korenito poenostavilo pobiranje DDV, te oprostitve plačila DDV ni treba ohraniti. Zato ta predlog odpravlja to oprostitev s 1. januarjem 2021, kar je predlagani datum začetka veljavnosti uvozne ureditve.

Predlog

DIREKTIVA SVETA

o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi davka na dodano vrednost za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 113 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta¹,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora²,

v skladu s posebnim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Direktiva Sveta 2006/112/ES³ določa posebne ureditve za obračunavanje davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in ki opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronsko opravljene storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci.
- (2) Direktiva Sveta 2009/132/ES⁴ določa oprostitev plačila DDV za uvoz majhnih pošiljk zanemarljive vrednosti.
- (3) V oceni navedenih posebnih ureditev, kakor so bile uvedene 1. januarja 2015, so opredeljena številna področja, ki jih je mogoče izboljšati. Prvič, zmanjšati bi bilo treba breme mikropodjetij s sedežem v državi članici, ki občasno opravljajo take storitve v drugih državah članicah, v zvezi z izpolnjevanjem obveznosti DDV v državah članicah, ki niso država članica, v kateri imajo ta podjetja sedež. Zato bi bilo treba na ravni Skupnosti uvesti prag, do katerega so te storitve še vedno predmet DDV v državi članici, v kateri imajo ta podjetja sedež. Drugič, zahteva po izpolnjevanju zahtev glede izdajanja računov in vodenja evidenc vseh držav članic, v katerih se opravljajo storitve, je zelo obremenjujoča. Da bi se kar najbolj zmanjšalo breme za podjetja, bi se morala za to uporabljati pravila glede izdajanja računov in vodenja evidenc, ki veljajo v državi članici identifikacije dobavitelja, ki uporablja posebne ureditve. Tretjič, davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti, ampak ima registracijo za DDV v državi članici (npr. ker v navedeni državi članici opravlja občasne transakcije, ki so

¹ UL C , , str. .

² UL C , , str. .

³ Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1).

⁴ Direktiva Sveta 2009/132/ES z dne 19. oktobra 2009 o določitvi področja uporabe 143(b) in (c) Direktive 2006/112/ES glede oprostitve davka na dodano vrednost na končni uvoz določenega blaga (UL L 292, 10.11.2009, str. 5).

predmet DDV), ne more uporabljati niti posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v Skupnosti, niti posebne ureditve za davčne zavezance s sedežem v Skupnosti. Zato se predlaga, da se takšnim davčnim zavezancem dovoli uporaba posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v Skupnosti.

- (4) Poleg tega je ocena posebnih ureditev za obdavčitev telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronsko opravljenih storitev, uvedenih 1. januarja 2015, pokazala, da je zahteva po predložitvi obračuna DDV v 20 dneh po poteku davčnega obdobja, na katerega se obračun nanaša, prestroga, zlasti za storitve prek telekomunikacijskega omrežja, vmesnika ali portala, kadar se za storitve, ki se opravljajo prek tega omrežja, vmesnika ali portala, domneva, da jih opravlja operater omrežja ali upravljavec vmesnika ali portala, ki mora zbrati informacije za dopolnitev obračuna DDV od vsakega posameznega ponudnika storitev. Iz ocene je tudi razvidno, da je zahteva glede popravkov v obračunu DDV za zadevno davčno obdobje zelo obremenjujoča za davčne zavezance, saj se lahko zgodi, da morajo vsako četrtoletje ponovno predložiti več obračunov DDV. Zato bi bilo treba rok za predložitev obračuna DDV podaljšati z 20 na 30 dni po poteku davčnega obdobja, davčnim zavezancem pa bi bilo treba omogočiti, da popravijo prejšnje obračune DDV v naslednjem obračunu in ne v obračunih davčnih obdobj, na katera se popravki nanašajo.
- (5) Da se davčnim zavezancem, ki opravljajo storitve, ki niso telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronsko opravljene storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, ne bi bilo treba identificirati za namene DDV v vsaki državi članici, v kateri so te storitve predmet DDV, bi države članice morale davčnim zavezancem, ki opravljajo take storitve, dovoliti uporabo sistema IT za registracijo ter prijavo in plačilo DDV, kar bi jim omogočilo, da DDV za te storitve prijavijo in plačajo v eni državi članici.
- (6) Da se pojasni področje uporabe določb o primerih, v katerih se blago ali storitve dobavijo in se nato zagotovijo naslednjemu kupcu, bi bilo treba zaradi upoštevanja tehnološkega razvoja vstaviti sklicevanje na nove oblike elektronskih interakcij, prek katerih se sklepajo transakcije.
- (7) Vzpostavitev notranjega trga, globalizacija in tehnološke spremembe so povzročili bliskovito rast e-trgovanja in zato tudi prodaje blaga na daljavo, ki poteka tako iz ene države članice v drugo kot tudi s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav v Skupnost. Ustrezne določbe direktiv 2006/112/ES in 2009/132/ES bi bilo treba prilagoditi tem spremembam, pri čemer je treba upoštevati načelo obdavčitve v namembnem kraju in potrebo po zaščiti davčnih prihodkov držav članic, vzpostavitvi enakih konkurenčnih pogojev za zadevna podjetja ter kar največjem možnem zmanjšanju bremen za ta podjetja. Posebno ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronsko opravljene storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem v Skupnosti, vendar ne v državi članici potrošnje, bi bilo zato treba razširiti na prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti, podobno posebno ureditev pa bi bilo treba uvesti tudi za prodajo blaga na daljavo, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav.
- (8) Da bi se zmanjšalo breme za podjetja, ki uporabljajo posebno ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti, bi bilo treba odpraviti obveznost izdaje računa za takšno prodajo. Da se takšnim podjetjem zagotovi pravna varnost, bi morala pravila o določitvi kraja dobave blaga jasno določati, da se uporabljajo tudi takrat, kadar se blago prevaža ali odpošlje posredno za račun dobavitelja.

- (9) Področje uporabe posebne ureditve za prodajo blaga na daljavo, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, bi moralo biti omejeno na prodajo blaga z notranjo vrednostjo največ 150 EUR, pri večjih vrednostih pa bi se morala za carinske namene ob uvozu zahtevati popolna carinska deklaracija. Da se prepreči dvojna obdavčitev, bi bilo treba ob uvozu blaga, prijavljenega v okviru te posebne ureditve, uvesti oprostitev plačila davka na dodano vrednost. Da se preprečita izkrivljanje konkurence med dobavitelji znotraj in zunaj Skupnosti ter izguba davčnih prihodkov, je treba poleg tega odpraviti oprostitev za uvoz blaga v majhnih pošiljkah zanemarljive vrednosti iz Direktive 2009/132/ES.
- (10) Davčnemu zavezancu, ki uporablja posebno ureditev za prodajo blaga na daljavo, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, bi bilo treba omogočiti, da imenuje posrednika s sedežem v Skupnosti za osebo, ki je dolžna plačati DDV in izpolnjevati obveznosti v okviru te posebne ureditve v njegovem imenu in za njegov račun.
- (11) Zaradi zaščite davčnih prihodkov držav članic bi moralo biti za davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Skupnosti in uporablja to posebno ureditev, obvezno, da imenuje posrednika. Vendar se ta obveznost ne bi smela uporabljati, če mu država članica identifikacije da ustrezno dovoljenje ali če ima sedež v državi, s katero je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči. Za taka dovoljenja bi moral veljati strog seznam jasno opredeljenih meril.
- (12) Za zagotovitev enotnih pogojev za izvajanje te direktive v zvezi z vzpostavitvijo seznama tretjih držav, s katerimi je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe je podobno področju uporabe Direktive Sveta 2008/55/ES⁵ in Uredbe Sveta (EU) št. 904/2010⁶, bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta⁷. Ker je priprava seznama tretjih držav neposredno povezana z upravnim sodelovanjem na področju davka na dodano vrednost, je primerno, da Komisiji pomaga Stalni odbor za upravno sodelovanje, ustanovljen v skladu s členom 58 Uredbe (EU) št. 904/2010.
- (13) Zaradi silovite rasti e-trgovanja in posledičnega povečanja števila majhnih pošilk z notranjo vrednostjo največ 150 EUR, ki se uvažajo v Skupnost, bi morale države članice sistematično dovoliti uporabo posebnih ureditev za prijavo in plačilo uvoznega DDV. Ta ureditev se lahko uporabi, kadar se ne uporablja posebna ureditev za prodajo blaga, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na daljavo in kadar se končni pridobitelj ni odločil za standardni uvozni postopek, da bi izkoristil morebitno nižjo stopnjo DDV.
- (14) Pri datumu začetka uporabe določb te direktive se po potrebi upošteva čas, ki je potreben za uvedbo potrebnih ukrepov za izvajanje te direktive in za države članice, da prilagodijo svoj sistem IT za registracijo ter prijavo in plačilo DDV.
- (15) Ker ciljev te direktive, tj. poenostavitve obveznosti v zvezi z DDV, države članice same ne morejo zadovoljivo doseči in jih je torej lažje doseči na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski

⁵ Direktiva Sveta 2008/55/ES z dne 26. maja 2008 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev za določene prelevmane, carine, davke in druge ukrepe (UL L 150, 10.6.2008, str. 28).

⁶ Uredba Sveta (EU) št. 904/2010 z dne 7. oktobra 2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost (UL L 268, 12.10.2010, str. 10).

⁷ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.

- (16) Države članice so se v skladu s skupno politično izjavo držav članic in Komisije z dne 28. septembra 2011 o obrazložitvenih dokumentih⁸ zavezale, da bodo v utemeljenih primerih obvestilu o svojih ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, ki bodo pojasnjevali razmerje med sestavnimi deli direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je predložitev takih dokumentov v primeru te direktive upravičena.
- (17) Direktivi 2006/112/ES in 2009/132/ES bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Spremembe Direktive 2006/112/ES z učinkom od 1. januarja 2018

Z učinkom od 1. januarja 2018 se Direktiva 2006/112/ES spremeni:

- (1) člen 28 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 28

Kadar davčni zavezanec pri opravljanju storitev deluje v svojem imenu, vendar za račun druge osebe, vključno s primeri, ko se v ta namen uporabi telekomunikacijsko omrežje, vmesnik ali portal, se šteje, da je prejel in opravil te storitve sam.“;

- (2) člen 58 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 58

1. Kraj opravljanja naslednjih storitev za osebo, ki ni davčni zavezanec, je kraj, v katerem ima ta oseba sedež ali, če sedeža nima, v katerem ima stalno ali običajno prebivališče:

- (a) telekomunikacijske storitve;
- (b) storitve radijskega in televizijskega oddajanja;
- (c) elektronsko opravljene storitve, zlasti tiste iz Priloge II.

Kadar izvajalec storitve in prejemnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je opravljena storitev elektronsko opravljena storitev.

2. Odstavek 1 se ne uporablja, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) izvajalec ima sedež ali, če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče samo v eni državi članici;
- (b) storitve se opravljajo za prejemnike v kateri koli državi članici, ki ni država članica iz točke (a);
- (c) skupna vrednost teh opravljenih storitev brez DDV v tekočem koledarskem letu ne presega 10 000 EUR ali protivrednosti v nacionalni valuti in tega ni presegala tudi v predhodnem koledarskem letu.

⁸ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

3. Če se v določenem koledarskem letu prag iz točke (c) odstavka 2 preseže, se od takrat uporablja odstavek 1.
 4. Država članica, na ozemlju katere imajo izvajalci iz odstavka 2 sedež ali, če sedeža nimajo, stalno ali običajno prebivališče, podeli tem izvajalcem pravico, da izberejo, da se kraj opravljanja storitev določi v skladu z odstavkom 1.
 5. Države članice sprejmejo vse ustrezne ukrepe za spremljanje, ali davčni zavezanec izpolnjuje pogoje iz odstavka 2.“;
- (3) člen 219a se nadomesti z naslednjim:

„Člen 219a

1. Za izdajanje računov veljajo pravila, ki se uporabljajo v državi članici, v kateri se v skladu z določbami naslova V šteje, da je bilo dobavljeno blago ali so bile opravljene storitve.
2. Z odstopanjem od odstavka 1 za izdajanje računov veljajo naslednja pravila:
 - (a) pravila, ki se uporabljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj ali izvajalec sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava ali storitev opravljena, ali, če takega sedeža ali stalne poslovne enote nima, v državi članici, v kateri ima stalno ali običajno prebivališče, če:
 - (i) dobavitelj ali izvajalec nima sedeža v državi članici, za katero se v skladu z določbami naslova V šteje, da je bilo vanjo dobavljeno blago ali so bile v njej opravljene storitve, ali če se njegov sedež v tej državi članici ne uporablja za dobave ali opravljanje storitev v smislu člena 192a(b) in je oseba, ki je dolžna plačati DDV, oseba, ki ji je bilo blago dobavljeno ali so bile zanjo opravljene storitve;
 - (ii) se za dobavo blaga ali opravljanje storitev v skladu z določbami naslova V šteje, da ni opravljeno v Skupnosti;
 - (b) pravila, ki se uporabljajo v državi članici, v kateri je dobavitelj ali izvajalec, ki uporablja eno od posebnih ureditev iz poglavja 6 naslova XII, identificiran.

Kadar dobavitelj ali izvajalec nima sedeža v državi članici, za katero se šteje, da je bilo vanjo dobavljeno blago ali so bile v njej opravljene storitve, in pridobitelj ali prejemnik izda račun (samofakturiranje) ali kadar se ne uporabljajo posebne ureditve iz poglavja 6 naslova XII, se uporablja odstavek 1.

3. Odstavka 1 in 2 tega člena se uporabljata brez poseganja v člena 244 in 248.“;
- (4) v členu 358a se točka (1) nadomesti z naslednjim:

„(1) ‚davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti‘ pomeni davčnega zavezanca, ki na ozemlju Skupnosti nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote.“;
- (5) v členu 361(1) se točka (e) nadomesti z naslednjim:

„(e) izjavo, da na ozemlju Skupnosti nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote.“;
- (6) v členu 369(2) se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Država članica identifikacije določi obdobje, v katerem davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti, hrani te evidence.“;

(7) v členu 369k(2) se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Država članica identifikacije določi obdobje, v katerem davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti, hrani te evidence.“

Člen 2

Spremembe Direktive 2006/112/ES z učinkom od 1. januarja 2021

Z učinkom od 1. januarja 2021 se Direktiva 2006/112/ES spremeni:

(1) v členu 14(2) se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) prenos blaga po pogodbi, na podlagi katere se plača provizija na nakup ali prodajo, vključno s primeri, ko se v ta namen uporabi telekomunikacijsko omrežje, vmesnik ali portal.“;

(2) člen 33 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se uvodno besedilo nadomesti z naslednjim:

„Z odstopanjem od člena 32 se za kraj dobave blaga, ki ga odpošlje ali prevaža dobavitelj ali druga oseba neposredno ali posredno za njegov račun iz države članice, ki ni država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, šteje kraj, v katerem se blago nahaja v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga pridobitelju konča, če so izpolnjeni naslednji pogoji:“;

(b) v odstavku 2 se doda naslednji pododstavek:

„Kadar je blago odposlano ali prevažano s tretjega ozemlja ali iz tretje države in ga dobavitelj uvozi v državo članico, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, se šteje, da je bilo blago dobavljeno v tej državi članici, če se DDV na to blago prijavi v skladu s posebno ureditvijo iz oddelka 4 poglavja 6 naslova XII.“;

(3) člen 34 se črta;

(4) člen 35 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 35

Člen 33 se ne uporablja za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, opredeljenih v točkah (1) do (4) člena 311(1), ter za dobave rabljenih prevoznih sredstev, opredeljenih v členu 327(3), ki so predmet DDV v skladu s posebnimi ureditvami za ta področja.“;

(5) v členu 58 se črtajo odstavki 2 do 5;

(6) v naslovu V se vstavi naslednje poglavje 3a:

„**POGLAVJE 3a**

Prag za davčne zavezance, ki dobavljajo blago v skladu s členom 33(1) in opravljajo storitve v skladu s členom 58

Člen 59c

1. Člen 33(1) in člen 58 se ne uporabljata, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) dobavitelj ali izvajalec ima sedež ali, če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče samo v eni državi članici;

- (b) storitve se opravljajo oziroma blago se odpošlje ali prevaža za prejemnike oziroma pridobitelje v kateri koli državi članici, ki ni država članica iz točke (a);
- (c) skupna vrednost teh dobav oziroma opravljenih storitev, ki jih zajemajo te določbe, brez DDV v tekočem koledarskem letu ne presega 10 000 EUR ali protivrednosti v nacionalni valuti in tega ni presejala v predhodnem koledarskem letu.

2. Če se v določenem koledarskem letu prag iz točke (c) odstavka 1 preseže, se od takrat uporabljata člen 33(1) in člen 58.

3. Država članica, na ozemlju katere se nahaja blago v trenutku, ko se začne odpošiljanje ali prevoz, ali v kateri imajo sedež davčni zavezanci, ki opravljajo telekomunikacijske storitve ter storitve radijskega in televizijskega oddajanja, podeli davčnim zavezancem, ki dobavljajo blago ali opravljajo storitve, ki izpolnjujejo pogoje iz odstavka 1, pravico, da izberejo, da se kraj dobav ali opravljanja storitev določi v skladu s členom 33(1) in členom 58.

4. Države članice sprejmejo vse ustrezne ukrepe za spremljanje, ali davčni zavezanec izpolnjuje pogoje iz odstavka 1.“;

(7) v členu 143(1) se vstavi naslednja točka (ca):

„(ca) uvoz blaga, kadar je bil DDV prijavljen v skladu s posebno ureditvijo iz poglavja 6 oddelka 4 naslova XII in kadar je bila pristojnemu carinskemu uradu v državi članici uvoza najpozneje ob vložitvi uvozne deklaracije predložena identifikacijska številka za DDV dobavitelja ali posrednika, ki deluje za njegov račun, dodeljena v skladu s členom 369q;“;

(8) v členu 178 se doda naslednja točka (g):

„(g) če je dolžan plačati DDV kot prejemnik ali pridobitelj pri uporabi oddelka 4 poglavja 6 naslova XII, mora imeti račun ali drug dokument namesto njega, ki ga izda davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev, ali, če je ustrezno, njegov posrednik ter v katerem sta jasno navedena plačani DDV in identifikacijska številka za DDV, dodeljena v skladu s členom 369q.‘‘;

(9) v členu 220(1) se točka (2) nadomesti z naslednjim:

„(2) za dobave blaga iz člena 33, razen če davčni zavezanec uporablja posebno ureditev iz oddelka 2 poglavja 6 naslova XII;‘‘;

(10) naslov poglavja 6 naslova XII se nadomesti z naslednjim:

„Posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v Skupnosti in opravljajo storitve ali prodajajo blago na daljavo za osebe, ki niso davčni zavezanci v Skupnosti“;

(11) člen 358 se spremeni:

(a) točke 1, 2 in 3 se črtajo;

(b) vstavi se naslednja točka 3a:

„(3a) ‚prodaja blaga na daljavo‘ pomeni prodajo blaga, katerega kraj dobave ureja člen 33(1), in blaga v pošiljkah z notranjo vrednostjo največ 150 EUR, katerega kraj dobave ureja člen 33(2) ali (3);‘‘;

(12) naslov oddelka 2 se nadomesti z naslednjim:

„Posebna ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Skupnosti“;

(13) v členu 358a se doda naslednja točka 3:

„(3) ‚država članica potrošnje‘ pomeni državo članico, v kateri se v skladu s poglavjem 3 naslova V šteje, da so bile opravljene storitve.“;

(14) člen 359 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 359

Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve vsakemu davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v Skupnosti in opravlja storitve za osebo, ki ni davčni zavezanec in ima sedež ali stalno ali običajno prebivališče v državi članici. Ta ureditev se uporablja za vse tako opravljene storitve v Skupnosti.“;

(15) v členu 362 se črta drugi stavek;

(16) v členu 363 se točka (a) nadomesti z naslednjim:

„(a) davčni zavezanec jo obvesti, da ne opravlja več storitev, zajetih v tej posebni ureditvi;“;

(17) člena 364 in 365 se nadomestita z naslednjim:

„Člen 364

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti in uporablja to posebno ureditev, z elektronskimi sredstvi predloži državi članici identifikacije obračun DDV za vsako koledarsko četrtletje ne glede na to, ali so bile storitve, zajete v tej posebni ureditvi, opravljene ali ne. Obračun DDV se predloži v 30 dneh po poteku davčnega obdobja, na katerega se obračun nanaša.

Člen 365

V obračunu DDV se navedejo identifikacijska številka za DDV in za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost plačila DDV, skupna vrednost opravljenih storitev, zajetih v tej posebni ureditvi, v davčnem obdobju brez DDV ter skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po davčnih stopnjah. V obračunu se morajo navesti tudi uporabljene stopnje DDV in skupni znesek dolgovanega DDV.

Kadar so po predložitvi obračuna DDV potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se te spremembe vključijo v enega od naslednjih obračunov najpozneje v treh letih od datuma, na katerega je bilo treba predložiti prvotni obračun v skladu s členom 364.“;

(18) člen 368 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 368

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti in uporablja to posebno ureditev, ne sme odbiti zneskov DDV po členu 168 te direktive. Ne glede na točko (1) člena 1 Direktive 86/560/EGS se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo DDV v skladu z navedeno direktivo. Člen 2(2) in

(3) ter člen 4(2) Direktive 86/560/EGS se ne uporabljata za vračila v zvezi s storitvami, zajetimi v tej posebni ureditvi.

Če davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v državi članici potrošnje opravlja dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi in za katere se mora identificirati za namene DDV, v obračunu DDV, ki ga predloži v skladu s členom 250, odbije zneske DDV, povezane z obdavčljivimi dejavnostmi, zajetimi v tej posebni ureditvi.“;

(19) naslov oddelka 3 poglavja 6 naslova XII se nadomesti z naslednjim:

„Posebna ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti in storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem v Skupnosti, vendar ne v državi članici potrošnje“;

(20) člen 369a se spremeni:

(a) vstavi se naslednja točka 1a:

„(1a) ‚prodaja blaga na daljavo znotraj Skupnosti‘ pomeni prodajo blaga, ki ga odpošlje ali prevaža dobavitelj ali druga oseba neposredno ali posredno za njegov račun iz države članice, ki ni država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, in katerega kraj dobave ureja člen 33(1);“;

(b) doda se naslednja točka 3:

„(3) ‚država članica potrošnje‘ pomeni državo članico, v kateri se v skladu s poglavjem 3 naslova V šteje, da so bile opravljene storitve, ali, v primeru prodaje blaga na daljavo znotraj Skupnosti, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga pridobitelju konča.“;

(21) člena 369b in 369c se nadomestita z naslednjim:

„Člen 369b

Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve davčnemu zavezancu, ki prodaja blago na daljavo znotraj Skupnosti, in davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v državi članici potrošnje in opravlja storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež ali stalno ali običajno prebivališče v zadevni državi članici. Ta posebna ureditev se uporablja za vse tako blago, dobavljeno v Skupnosti, oziroma vse take storitve, opravljene v Skupnosti.

Člen 369c

Davčni zavezanec državi članici identifikacije prijavi začetek in prenehanje svojih obdavčljivih dejavnosti, zajetih v tej posebni ureditvi, ali s tem povezane spremembe, zaradi katerih ni več upravičen do te posebne ureditve. Takšna prijava se predloži v elektronski obliki.“;

(22) v členu 369d se črta drugi odstavek;

(23) člen 369e se spremeni:

(a) uvodno besedilo se nadomesti z naslednjim:

„Država članica identifikacije davčnega zavezanca izključi iz posebne ureditve v naslednjih primerih.“;

(b) točka (a) se nadomesti z naslednjim:

„(a) davčni zavezanec jo obvesti, da ne prodaja več blaga na daljavo znotraj Skupnosti in ne opravlja več storitev, zajetih v tej posebnih ureditvi;“;

(24) člena 369f in 369g se nadomestita z naslednjim:

„Člen 369f

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, z elektronskimi sredstvi predloži državi članici identifikacije obračun DDV za vsako koledarsko četrtletje ne glede na to, ali je bilo blago znotraj Skupnosti prodano na daljavo ali ne oziroma ali so bile storitve, zajete v tej posebni ureditvi, opravljene ali ne. Obračun DDV se predloži v 30 dneh po poteku davčnega obdobja, na katerega se obračun nanaša.

Člen 369g

1. V obračunu DDV se navedejo identifikacijska številka za DDV iz člena 369d in za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost plačila DDV, skupna vrednost prodaje blaga na daljavo znotraj Skupnosti in opravljenih storitev, zajetih v tej posebni ureditvi, v davčnem obdobju brez DDV ter skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po davčnih stopnjah. V obračunu se morajo navesti tudi uporabljene stopnje DDV in skupni znesek dolgovanega DDV. Obračun DDV vključuje tudi spremembe v zvezi s preteklimi davčnimi obdobji.

2. Kadar se pri prodaji blaga na daljavo znotraj Skupnosti, zajetega v tej posebni ureditvi, blago odpošlje ali prevaža iz držav članic, ki niso država članica identifikacije, obračun DDV vključuje tudi skupno vrednost take prodaje za vsako državo članico, iz katere se blago odpošlje ali prevaža, ter individualno identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, ki jo dodeli vsaka taka država članica. Obračun DDV vključuje te informacije, razčlenjene po državah članicah potrošnje, za vsako državo članico, ki ni država članica identifikacije.

3. Kadar ima davčni zavezanec, ki opravlja storitve, zajete v tej posebni ureditvi, eno ali več drugih stalnih poslovnih enot poleg poslovne enote v državi članici identifikacije, iz katerih opravlja storitve, obračun DDV vključuje tudi skupno vrednost tako opravljenih storitev, in sicer za vsako državo članico, v kateri ima poslovno enoto, ter individualno identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko te poslovne enote, razčlenjeno po državah članicah potrošnje.

4. Kadar so po predložitvi obračuna DDV potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se te spremembe vključijo v enega od naslednjih obračunov najpozneje v treh letih od datuma, na katerega je bilo treba predložiti prvotni obračun v skladu s členom 369f.“;

(25) v drugem pododstavku členu 369h(1) se drugi stavek nadomesti z naslednjim:

„Če so bile dobave ali opravljene storitve zaračunane v drugih valutah, davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v obračunu DDV uporabi menjalni tečaj zadnjega dne davčnega obdobja.“;

(26) v členu 369i se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, plača DDV z navedbo ustreznega obračuna DDV najpozneje ob preteku roka za predložitev obračuna.“;

(27) člen 369j se nadomesti z naslednjim:

„Člen 369j

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v zvezi s svojimi obdavčljivimi dejavnostmi, zajetimi v tej posebni ureditvi, ne sme odbiti zneskov DDV po členu 168, ki se

plačajo v državi članici potrošnje. Ne glede na člen 2(1) in člen 3 Direktive 2008/9/ES se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo DDV v skladu z navedeno direktivo.

Če davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v državi članici potrošnje opravlja dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi in za katere se mora identificirati za namene DDV, v obračunu DDV, ki ga predloži v skladu s členom 250, odbije zneske DDV, povezane z obdavčljivimi dejavnostmi, zajetimi v tej posebni ureditvi.“;

(28) v členu 369k se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, vodi evidence o transakcijah, zajetih v tej posebni ureditvi. Te evidence morajo biti dovolj natančne, da lahko davčni organi države članice potrošnje ugotovijo, ali je obračun DDV pravilen.“;

(29) v poglavju 6 naslova XII se doda naslednji oddelek 4:

„Oddelek 4 Posebna ureditev za prodajo blaga na daljavo, uvoženega iz tretjih držav ali s tretjih ozemelj

Člen 369l

Za namene tega oddelka in brez poseganja v druge določbe Skupnosti se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) ‚prodaja blaga na daljavo, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav‘ pomeni prodajo blaga v pošiljkah z notranjo vrednostjo največ 150 EUR, katerega kraj dobave ureja člen 33(2);
- (2) ‚davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti‘ pomeni davčnega zavezanca, ki na ozemlju Skupnosti nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote;
- (3) ‚posrednik‘ pomeni osebo, ki ima sedež v Skupnosti in ki jo davčni zavezanec, ki prodaja blago na daljavo, uvoženo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, imenuje za osebo, ki je dolžna plačati DDV in izpolnjevati obveznosti v okviru te posebne ureditve v imenu in za račun davčnega zavezanca;
- (4) ‚država članica identifikacije‘ pomeni naslednje:
 - (a) kadar davčni zavezanec nima sedeža v Skupnosti, državo članico, ki jo ta davčni zavezanec izbere;
 - (b) kadar davčni zavezanec nima sedeža svoje dejavnosti v Skupnosti, vendar ima v njej eno ali več stalnih poslovnih enot, državo članico s stalno poslovno enoto, v kateri davčni zavezanec prijavi uporabo te posebne ureditve;
 - (c) kadar ima davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti v državi članici, to državo članico;
 - (d) kadar ima posrednik sedež svoje dejavnosti v državi članici, to državo članico;
 - (e) kadar posrednik nima sedeža svoje dejavnosti v Skupnosti, vendar ima v njej eno ali več stalnih poslovnih enot, državo članico s stalno poslovno enoto, v kateri posrednik prijavi uporabo te posebne ureditve;
- (5) ‚država članica potrošnje‘ pomeni državo članico, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga pridobitelju konča.

Člen 369m

1. Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve naslednjim davčnim zavezancem, ki prodajajo blago na daljavo, uvoženo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav:

- (a) vsakemu davčnemu zavezancu, ki ima sedež v Skupnosti in prodaja blago na daljavo, uvoženo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav;
- (b) vsakemu davčnemu zavezancu s sedežem v Skupnosti ali brez njega, ki prodaja blago na daljavo, uvoženo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, in ga zastopa posrednik, ki ima sedež v Skupnosti;
- (c) vsakemu davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v Skupnosti ter prodaja blago na daljavo, uvoženo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, in mu je država članica identifikacije dala ustrezno dovoljenje, če so izpolnjena naslednja merila:
 - (i) neobstoj hujših ali ponavljajočih se kršitev carinske zakonodaje in davčnih predpisov ter neobstoj hujših kaznivih dejanj v zvezi z gospodarsko dejavnostjo davčnega zavezanca;
 - (ii) davčni zavezanec dokaže, da ima s sistemom vodenja trgovinskih in po potrebi transportnih evidenc visoko stopnjo nadzora nad svojimi operacijami in pretokom blaga, kar omogoča ustrezne carinske in davčne kontrole;
 - (iii) plačilna sposobnost, ki se šteje za dokazano, kadar ima davčni zavezanec dobro finančno stanje, ki mu omogoča, da izpolnjuje svoje obveznosti, pri čemer se ustrezno upoštevajo značilnosti določene vrste zadevne poslovne dejavnosti;
- (d) vsakemu davčnemu zavezancu, ki ima sedež v tretji državi, s katero je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe je podobno področju uporabe Direktive Sveta 2008/55/ES* in Uredbe (EU) št. 904/2010, in ki prodaja blago na daljavo iz te tretje države.

2. Komisija sprejme izvedbeni akt o vzpostavitvi seznama tretjih držav iz točke (d) odstavka 1 tega člena. Ta izvedbeni akt se sprejme v skladu s postopkom pregleda iz člena 5 Uredbe (EU) št. 182/2011, odbor za ta namen pa je odbor, ustanovljen v skladu s členom 58 Uredbe (EU) št. 904/2010.

Člen 369n

Za prodajo blaga na daljavo, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, na katerega se prijavi DDV v skladu s to posebno ureditvijo, obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastaneta v trenutku dobave. Za blago se šteje, da je bilo dobavljeno, ko je bilo sprejeto plačilo.

Člen 369o

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali posrednik, ki deluje za njegov račun, državi članici identifikacije prijavi začetek ali prenehanje svoje dejavnosti v okviru te posebne ureditve ali njene spremembe, zaradi katerih ni več upravičen do te posebne ureditve. Takšna prijava se predloži v elektronski obliki.

Člen 369p

1. Davčni zavezanec, ki ne uporablja posrednika, pred začetkom uporabe te posebne ureditve državi članici identifikacije posreduje naslednje podatke:

- (a) ime;
 - (b) poštni naslov;
 - (c) elektronski naslov in spletna mesta;
 - (d) identifikacijsko številko za DDV ali nacionalno davčno številko.
2. Posrednik pred začetkom uporabe te posebne ureditve za račun enega ali več davčnih zavezancev državi članici identifikacije posreduje naslednje podatke:
- (a) ime;
 - (b) poštni naslov;
 - (c) elektronski naslov in spletna mesta;
 - (d) identifikacijsko številko za DDV;
 - (e) seznam davčnih zavezancev, ki jih zastopa, skupaj z njihovim poštним naslovom, elektronskim naslovom in spletnimi mesti, identifikacijsko številko za DDV ali nacionalno davčno številko.
3. Vsak davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali, če je ustrezno, njegov posrednik obvesti državo članico identifikacije o vsaki spremembi posredovanih podatkov.

Člen 369q

1. Država članica identifikacije dodeli davčnemu zavezanecu, ki uporablja to posebno ureditev, individualno identifikacijsko številko za DDV in ga z elektronskimi sredstvi obvesti o tej številki.
2. Država članica identifikacije dodeli posredniku, ki deluje za račun davčnega zavezanca, ki uporablja to posebno ureditev, individualno identifikacijsko številko za DDV in ga z elektronskimi sredstvi obvesti o tej številki. Kadar posrednik deluje za račun več davčnih zavezancev, se ta identifikacijska številka uporablja za vse njegove dejavnosti v okviru te ureditve.
3. Identifikacijska številka za DDV, dodeljena v skladu z odstavkoma 1 in 2, se uporablja samo za namene te posebne ureditve.

Člen 369r

1. Država članica identifikacije davčnega zavezanca izključi iz identifikacijskega registra v naslednjih primerih:
- (a) davčni zavezanec jo obvesti, da ne prodaja več blaga na daljavo, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav;
 - (b) če se lahko kako drugače sklepa, da so dejavnosti prodaje blaga na daljavo, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, prenehale;
 - (c) davčni zavezanec ne izpolnjuje več pogojev, potrebnih za uporabo te posebne ureditve;
 - (d) davčni zavezanec neprenehoma krši pravila te posebne ureditve.
2. Država članica identifikacije posrednika izključi iz identifikacijskega registra v naslednjih primerih:

- (a) dve zaporedni koledarski četrletji ne deluje kot posrednik za račun katerega od davčnih zavezancev, ki uporabljajo to posebno ureditev;
- (b) posrednik ne izpolnjuje več drugih potrebnih pogojev za delovanje kot posrednik;
- (c) posrednik neprenehoma krši pravila te posebne ureditve.

Člen 369s

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali njegov posrednik z elektronskimi sredstvi predloži državi članici identifikacije obračun DDV za vsako koledarsko četrletje ne glede na to, ali se je blago, uvoženo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, prodajalo na daljavo ali ne. Obračun DDV se predloži v 30 dneh po poteku davčnega obdobja, na katerega se obračun nanaša.

Kadar se predloži obračun DDV v skladu s prvim odstavkom, države članice za namene DDV ne naložijo dodatnih obveznosti ali drugih formalnosti v zvezi z uvozom.

Člen 369t

1. V obračunu DDV se navedejo identifikacijska številka za DDV iz člena 369q in za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost plačila DDV, skupna vrednost prodaje blaga na daljavo, uvoženega s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, za katerega je nastala obveznost obračuna DDV, v davčnem obdobju brez DDV ter skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po davčnih stopnjah. V obračunu se morajo navesti tudi uporabljene stopnje DDV in skupni znesek dolgovanega DDV.

2. Kadar so po predložitvi obračuna DDV potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se te spremembe vključijo v enega od naslednjih obračunov najpozneje v treh letih od datuma, na katerega je bilo treba predložiti prvotni obračun v skladu s členom 369s.

3. Posredniku, ki ga imenuje več davčnih zavezancev, ki uporabljajo to posebno ureditev, v obračunu DDV ni treba navesti dobav posameznih davčnih zavezancev, za katere je dolžan plačati DDV.

Člen 369u

1. V obračunu DDV so zneski navedeni v eurih.

Države članice, ki niso uvedle eura, lahko predpišejo, da se obračun DDV izpolni v njihovih nacionalnih valutah. Če so bile dobave zaračunane v drugih valutah, davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali njegov posrednik v obračunu DDV uporabi menjalni tečaj zadnjega dne davčnega obdobja.

2. Menjava se izvede na podlagi menjalnih tečajev, ki jih Evropska centralna banka objavi za zadevni dan, ali, če na ta dan ni objave, za naslednji dan objave.

Člen 369v

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, ali njegov posrednik plača DDV z navedbo ustreznega obračuna DDV najpozneje ob izteku roka za predložitev obračuna.

Plačilo se izvede na bančni račun, izražen v eurih, ki ga določi država članica identifikacije. Države članice, ki niso uvedle eura, lahko predpišejo, da se plačilo izvede na bančni račun, izražen v njihovi nacionalni valuti.

Člen 369w

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v zvezi s svojimi obdavčljivimi dejavnosti, zajetimi v tej posebni ureditvi, ne sme odbiti zneskov DDV po členu 168, ki se plačajo v državah članicah potrošnje. Ne glede na točko (1) člena 1 Direktive 86/560/EGS ter točko (1) člena 2 in člen 3 Direktive 2008/9/ES se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo DDV v skladu z navedenima direktivama. Člen 2(2) in (3) ter člen 4(2) Direktive 86/560/EGS se ne uporabljata za vračila v zvezi z blagom, zajetim v tej posebni ureditvi.

Če je davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, registriran za namene DDV v državi članici potrošnje za druge dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi, v obračunu DDV, ki ga predloži v skladu s členom 250, odbije zneske DDV, povezane z obdavčljivimi dejavnostmi, zajetimi v tej posebni ureditvi.

Člen 369x

1. Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, vodi evidence o transakcijah, zajetih v tej posebni ureditvi. Posrednik vodi evidence za vsakega davčnega zavezanca, ki ga zastopa. Te evidence morajo biti dovolj natančne, da lahko davčni organi države članice potrošnje ugotovijo, ali je obračun DDV pravilen.

2. Evidence iz odstavka 1 morajo biti državi članici potrošnje in državi članici identifikacije na njuno zahtevo na voljo v elektronski obliki.

Država članica identifikacije določi obdobje, v katerem davčni zavezanec, ki nima sedeža v Skupnosti, hrani te evidence.

* Direktiva Sveta 2008/55/ES z dne 26. maja 2008 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev za določene prelevmane, carine, davke in druge ukrepe (UL L 150, 10.6.2008, str. 28).“;

(30) v naslovu XII se doda naslednje poglavje 7:

„POGLAVJE 7

Posebna ureditev za prijavo in plačilo uvoznega DDV

Člen 369y

Kadar se oseba, ki ji je namenjeno uvoženo blago v pošiljkah z notranjo vrednostjo največ 150 EUR, ne odloči za uporabo standardne ureditve za uvoz blaga, med drugim tudi za uporabo znižane stopnje DDV v skladu s členom 94(2), država članica uvoza osebi, ki predloži blago carini na ozemlju Skupnosti, dovoli uporabo posebne ureditve za prijavo in plačilo uvoznega DDV v zvezi z blagom, katerega odpošiljanje ali prevoz se konča v tej državi članici.

Člen 369z

1. Za namene te posebne ureditve velja naslednje:

- (a) oseba, ki ji je blago namenjeno, je dolžna plačati DDV;
- (b) oseba, ki predloži blago carini na ozemlju Skupnosti, je odgovorna za pobiranje DDV od osebe, ki ji je blago namenjeno.

2. Države članice zagotovijo, da oseba, ki predloži blago carini na ozemlju Skupnosti, sprejme ustrezne ukrepe za zagotovitev, da oseba, ki ji je blago namenjeno, plača ustrezen davek.

Člen 369za

Z odstopanjem od člena 94(2) se pri uporabi te posebne ureditve uporablja splošna stopnja DDV, ki se uporablja v državi članici uvoza.

Člen 369zb

1. Države članice dovolijo, da se o DDV, pobranem v okviru te posebne ureditve, elektronsko poroča v mesečni izjavi. Izjava vsebuje celoten DDV, pobran v zadevnem koledarskem mesecu.

2. Države članice zahtevajo, da se DDV iz odstavka 1 plača do konca meseca, ki sledi uvozu.

3. Države članice zagotovijo, da osebe, ki uporabljajo to posebno ureditev, vodijo evidence o transakcijah, zajetih v tej posebni ureditvi, za obdobje, ki ga določi država članica uvoza. Te evidence morajo biti dovolj natančne, da lahko davčni organi države članice potrošnje ugotovijo, ali je prijavljen DDV pravilen, in morajo biti državi članici uvoza na njeno zahtevo na voljo v elektronski obliki.“

Člen 3

Sprememba Direktive 2009/132/ES

Z učinkom od 1. januarja 2021 se naslov IV Direktive 2009/132/ES črta.

Člen 4

1. Države članice najpozneje do 31. decembra 2017 sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 1 te direktive. Komisiji nemudoma sporočijo besedilo navedenih predpisov.

Države članice najpozneje do 31. decembra 2020 sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členoma 2 in 3 te direktive. Komisiji nemudoma sporočijo besedilo navedenih predpisov.

Določbe, potrebne za uskladitev s členom 1 te direktive, uporabljajo od 1. januarja 2018.

Določbe, potrebne za uskladitev s členoma 2 in 3 te direktive, uporabljajo od 1. januarja 2021.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 5

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 6

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Svet

Predsednik